

VAN VROEGER EN NU

EEN KODDIG GEVAL

door NANNIE VAN WEHK.

Mark Twain is de naam van een grooten Amerikaanschen schrijver. Hij is in 1910 gestorven, maar zijn naam leeft steeds voort en zijn werken worden steeds gelezen.

Hij brengt de menschen aan het lachen. Niet op een uitgelaten doller manier, of dat ge moet zeggen: „En toch is 't eigenlijk flauw!” Maar hij laat lachen van ganscher harte en je moet hem terwijl bewonderen om zijn sprankelend vernuft en lustigen geest. Zijn meest bekende boek is: De avonturen van Tom Sawyer.

Mark Twain heet eigenlijk Langhorn Clemens, maar iedereen kent hem bij zijn schuilnaam, zijn pseudoniem.

Hij is in 1835 geboren in den Amerikaanschen Staat Florida. Al vroeg moest hij op zijn eigen beenen staan. Hij heeft een veelbewogen en afwisselend leven geleid, dat hem stof heeft gegeven voor zijn vele boeiende verhalen, waarin hij den komischen kant der dingen naar voren bracht. Hij is jaren lang loods op de Mississippi geweest, daarna reporter van een krant. Later gaf hij zelf een krant uit, in Buffalo.

Toen zijn inkomsten ruim waren, reisde hij veel en is vaak in Engeland geweest, waar men hem nog steeds graag leest.

Toen hij in Buffalo aan het hoofd van een krant stond, kwam daar eens een telegram, waarin om inlichtingen verzocht werd, omdat het gerucht liep, dat Mark Twain overleden was.

Mark Twain seinde terug:

„In elk geval is het gerucht sterk overdreven.

MARK TWAIN”.

HOE ZADIG IN DE HARTEN KEEK

(naar Voltaire).

In vroeger tijden leefde er aan het hof van den Koning van Babilonië een wijs man, die

heette Zadig. Hij moest rechtspreken onder de menschen, en zijn woord was wet, want hij sprak met veel verstand en veel liefde.

Eens stierf er een rijk koopman in Indië, en liet zijn twee zoons ieder de helft van zijn vermogen na. Bovendien zou de zoon die het meest van hem hield, nog dertigduizend goudstukken extra krijgen. Ja maar, nú uit te maken wie het meest van zijn Vader had gehouden! Je zult toegeven dat dat zoo gemakkelijk niet was! Maar Zadig wist er raad op.

De oudste zoon had een schitterend praalgraf laten bouwen voor zijn Vader, de tweede gaf de helft van zijn erfenis aan zijn getrouwde zuster, die niets had gekregen. Nu zei iedereen: „De tweede houdt meer van zijn zuster dan van zijn Vader, de oudste zal de dertigduizend goudstukken krijgen”. Maar Zadig ontbood de twee zoons bij zich, eerst den een en toen den ander. Tegen den oudsten zei hij: „Wat zou je doen als ik je vertelde, dat je Vader tenslotte toch van zijn laatste ziekte genezen was, en terug in Babilonië kwam?”

„Dat zou een geluk zijn”, antwoordde de oudste. Maar toen trok hij een diepen rimpel in zijn voorhoofd, en krabde zich achter zijn oor: „Maar tjonge-jongen, al dat geld aan het praalgraf dat ik zou hebben weggegooid!” zei hij, en hij stond nog bedenkelijk zijn hoofd te schudden, toen hij al lang de kamer uit was. Je kon nooit weten! Zadig liet den tweeden zoon komen, en zei hem hetzelfde. „Dat zou een geluk zijn”, zei die ook. Maar hij liet er op volgen: „Natuurlijk zou ik mijn Vader al het geld teruggeven dat hij mij had nagelaten, alleen zou ik graag willen, dat hij mijn zuster het deel dat ik haar gegeven had, liet houden”.

Toen stak Zadig hem de hand toe: „Jij bent de rechte”, zei hij. En hij gaf hem de goudstukken die de Vader had bestemd voor den zoon die het meest van hem hield.

BEATRICE WILLING.